

עת להתבונן

עמקות בפנימיות המועדים במשנתו של רש"ר הירש

י'איר מדלוב

י'ע'בת תוש'יה - תפרח

תסר' תטפ"ה

yairmedlov@gmail.com

תוכן העניינים

הקדמות

5.....	הקדמה כללית
8	כמה מילים על המילים
10.....	עיתי השנה היהודית

מאמרים

11	פסח
15	עומר ושבועות
19	תעניות
23.....	ראש השנה
27	עשי"ת ויום הכיפורים
31.....	סוכות ושמיני עצרת
36.....	חנוכה
40.....	פורים

הקדמה כללית

ישנם הטועים לחשוב, [בעיקר מקרב הנמנים על סגנון ציבור יהודי מסוים], שעל האדם היהודי מוטלת רק חובת קיום המצוות המעשיות בפועל, ואין לו כל חובה להתבונן ולחשוב על שורשם ועניינם עד כדי נטיעתם בליבו. אך ברור ופשוט הדבר, שעיקר העיקרים בכל מצוות התורה אינו הפעולות המציאותיות המחוייבות בתורה, אלא דוקא החדרת הרעיונות העמוקים המתבטאים בעשיית המעשים המחוייבים הללו.

והראיה לזה הינה, שהרי הפעולות המציאותיות אינן מייצגות את עצמותו של האדם, כפי שרואים אנו שאינן נעשות בעצם מהותו האנושית הרוחנית אלא בגופו הגשמי החיצוני, ואילו המחשבות והתובנות שיצמחו בו מחמת אותם המעשים הם אלו המהוות ייצוג לעצמיותו הרוחנית השכלית, שהרי זהו כל ה'אני' שבאדם - כח מחשבתו והחלטתו. ואם כן בודאי מטרת כל מצוות התורה אינה סתם בעשיית הפעולות המציאותיות, אלא בתובנות האדם הנוצרות מחמתן, שהלא הפעולות יכולות להיעשות גם על ידי דבר דומם כלשהו, ורק למחשבות האדם ולתובנותיו ישנו משקל אלים של בחירה באלוקים והכרה בו.

אמנם זאת יש להדגיש, שודאי מסוכן הוא לתת משקל יתר אך ורק לעבודת לב האדם ומחשבותיו, ולהעלים את ההיצמדות לפעולות המצווה המציאותיות, [כפי שישנם יהודים הסבורים, בעיקר מקרב הנמנים על קבוצות יהודיות אחרות], שהרי אם תנתן משמעות רבה מדי למחשבות האדם, ממילא יסו הרבה מן היהודים ממחשבות האמת הנצרכות על פי התורה, שהלא אז יהיה סבור האדם היהודי שיכול הוא לשנות את מעשי המצוות לפי הרגשתו ודעתו הטיפשית, וכך יסבור הוא שאם ממילא עיקרי המצוות הינם המשפיעים על מחשבתו ודעתו ממילא יכול הוא לעשות המצוות לפי מיעוט הבנתו, ובכוחו לשנותם כפי פחיתות דרגתו!

לכן, השילוב המושלם הינו מצד אחד ההכרה בחוסר היכולת לזלזל במצוות המעשיות, הידיעה כי אין לשנותם אף אם אינן מובנות, וההבנה שאין להחליפם אף אם נראה כאילו אינן מתאימות למצב הנוכחי, ומאידך ההפנמה כי עיקר המטרה הינה התובנות והמחשבות הנכנסות ללב האדם ולא סתם קיום המצוות המעשיות כרובוט משוכלל.

בגלל הבנה זאת, פיתחו האנשים היהודיים מגוון של סגנונות מחשבתיים והרגשות לבביים בכדי להפנים ולהבין את תוכן המצוות המעשיות בצורה מושלמת. ישנם הנוטים לעשות זאת בעזרת הערת ליבם המרגיש מתרדמתו, יפרטו הם על נימיו בעזרת דברים המעירים את הרגשתם, וכך יתחברו הם לתוכנה העמוק של המצווה

המעשית. מאידך ישנם גם כאלה שיתלמדנו וילבנו את כל פרטי המצווה והלכותיה, וכך ירגישו הם 'בעניינים' בהתהלכם בתוך נבכי המצווה המעשית בפועל.

אך ישנם גם אנשים, שסגנון התחברותם למצווה המעשית יהיה על ידי איסוף כל פרטי המצווה המשמעותיים, ונסיונם למצוא את נקודת המהות העמוקה שישנה באותה המצווה, המבארת ממילא את כל פרטי המצווה כתוצאות הנובעות מחמת אותה ההבנה. אך לא יסתפקו הם בהבנת המצווה כדבר ערטילאי גרידא; יהיו מוכרחים הם להבין גם כן מדוע נקראת מצווה זו בשמה הנוכחי, ומדוע נקראו כל פרטיה בשמם [המגלה על מהותם, כמבואר בחוברת זו].

אם אכן אדם כזה הנך, הרי שודאי מצאת את שביקשה נפשך במלאי ספריו ומאמריו של רש"ר הירש זצ"ל. שהרי מאמריו הנפלאים, ניחנים בדיוק בתכונות הנזכרות לעיל; איסוף וליקוט כל פרטי המצווה המשמעותיים הידועים, העמקה בלתי נתפסת בשורשי המצווה והמושגים, בניסיון להבין את מהות המצווה היסודית, תוך כדי עמידה על הלשון שבה נקראו כל הפרטים המצוותיים המרכיבים את אותה המצווה.

ומהי התועלת הגדולה שישנה בסגנון חקירה כזה בכל מצוות התורה וסיפוריה? המעלה בזה היא כמובן מוכרחותה של הבנה זו ללא כל אפשרות לשלול אותה, שהרי כיון שכל הבנה כזו נובעת מחמת כל פרטי הנושא גם יחד, נמצא שלא יתכן שתישלל היא מחמת איזה פרט צדדי כלשהו. נגדיר זאת כך: הבנות אלו אינן כשאר ההבנות הנובעות מאיזו סיבה פרטית מסוימת, כך שלאחר מכן עליהן להסתדר עם כל פרטי המצוות האחרים, אלא אדרבה; סוג הבנות אלו נובעות רק מכח בחינת כל הפרטים המרכיבים את הנושא הנידון, כך שתיווצר ההבנה על בסיסת כל הפרטים יחד.

[גם בסוגיות הש"ס יש למצוא כמובן את שתי הדרכים הנ"ל, שהרי ישנם אנשים שצורת תשובותיהם לשאלות העולות בסוגיא הינה בהתייחסות נקודתית לגוף השאלה - כיצד יש ליישבה עם ההבנה שהיתה עד עתה, ואילו בני האדם מהסגנון הנ"ל יבחנו את השאלה הנוכחית יחד עם ההכרח שהיה להבנה שהיתה להם עד עתה, ובלקיחתם את כל הקושיות וההכרחים בשווה יבואו הם אל ההבנה הנובעת מכל פרטי הסוגיא גם יחד].

אז אם מגדיר אתה את עצמך כאחד מאנשי הקבוצה השלישית הלזו, ואכן אדם יסודי ומעמיק הנך, המרגיש שחייב הוא להבין את כל פרטי המצווה ושמותיה כדי להתחבר לרעיונה המהותי, הרי שהמאמרים דלהלן נכתבו גם בשבילך. מאמרים אלו טומנים בחובם רעיון עמוק, המאחד את כל מועדי ישראל וזמניהם לסדרה אחת ארוכה. כך, בשורות הקצרות המרכיבות את המאמרים הללו, יבוא ההסבר - המעמיק והעדין - על כל הפרטים האפשריים המרכיבים כל מועד ומועד, עד היכן

ש"ד המחבר מגעת, תוך התייחסות פרטנית ללשונות ולמילים המרכיבים אותו ואת כל פרטיו. אז היכון והכן, כי מוזמן אתה לקרוא בנחת את כל סדרת המאמרים שלפניך.

אז בסדר, הבנו מדוע עלה בדעת הכותב רעיון כתיבת מאמרים אלו, והתוודענו גם כן מדוע סבור הוא כי ישנם אנשים היכולים למצוא בהם את שביקשה נפשם, אך מדוע לא הביא הוא מקורות לכל רעיונותיו הכלולים בין שורותיהם? וכי המציא הוא את כל הנכתב שם ממוחו הקודח?

תשובתכם, רבותי, כי רוצה הוא הכותב להביא הרעיונות את ליבכם בצורה בלתי מחייבת בעליל, רוצה הוא שתהגו במהלכים הנפרשים לפניכם בראש פתוח ובשכל חושב. כך, רק לאחר שתתבוננו בתובנות אלו ותטחנום בשכלכם הדק היטב, תוכלו להגיע להפנמה מושלמת של מטרת המצוות המעשיות המתבארות להלן.

אך זאת אגלה בגילוי נאות, שכפי המובן לכל ברדק, רוב הרעיונות המובאים בזאת מבוססים על רעיונותיו של רש"ר הירש ולקוטים הם מבין כל ספריו ומאמריו הרבים, אך ביניהם הוספתי עוד רעיונות הנלקטים ממקומות אחרים, ואף רעיונות אישיים הנראים מוכרחים ומאירים.

את תודתי, התוודותי, והכרתי בבורא העולם, כמהווה כל היכולות ומחייה כל הסופרים ומקלדותיהם, אין צורך כלל להזכיר, רק בכדי לחזק ידיעה זו בליבי אגיד, כי מעצמי כמובן שאין לי כלום, וכל המונח לפניכם נובע אך ורק מה' היחיד ואין בלתו.

תודותיי, רבותי, נתונות לכל קוראי מאמריי, שהתפרסמו בשנה האחרונה במקומות הגיוניים יותר ופחות. תודתי לאלו שעודדו, שהתפעלו, שהחמיאו, שחייכו, שגיחכו, שהוארו, שהעירו ושהאירו, שנתנו גב וסיבה להמשיך להגות ולכתוב בכל עת המתרחשת.

ר/ע

כמה מילים על המילים

במאמרים הבאים נשתרבו בין השורות מספר דימויי משמעויות בין מילים עפ"י דימויי אותיותיהם. דימויים אלו מבוססים על ההבנה היסודית, כי כל דימוי לשוני מציאותי בלשון הקודש, מכריח הוא שישנו דימוי משמעות עמוק יותר הקיים בין המילים. להלן אבאר את הרעיון שעליו מתבססת ההבנה הנ"ל.

מהות אלוקית, רוחנית היא בהכרח. הכיצד, אם כן, תהיה דרכו של האלוקים להגשים את הרוחניות ולברוא עולם גשמי? מהי הדרך ליצירת המהפך מהרוחניות לגשמיות? על ידי הדיבור, כמובן. שהרי הדיבור, יותר מכל, הוא המייצג את הפיכת הרוח והבל הפה - הרוחניים, לכדי מילים וגלי קול - גשמיים. כך, בעזרת אמירת הדברים הצריכים להתגשם, הגשים ה' את המהויות הרוחניות לכדי מציאות גשמית וברא הוא עולם חדש. [ומהי הסיבה שנקראים דיבורי ההגשמה הללו 'אמירות' ולא 'דיבורים'? על זאת עיין במקו"א, שהרי אכה"מ להאריך כ"כ].

וממילא נמצא, שדיבורי ה' אינם כשאר לשונות דיבורי בני האדם, הנובעים לאחר הכרת המציאות מחמת רצונם לקרוא בשמות למציאות הסובבת אותם, אלא דיבורי ה' הם יוצרי המציאות ממש, שהרי באמירתם נוצרה המציאות שנאמרה על ידי ה'. ולפיכך ברור, שהשפה שבה השתמש האלוקים בבריאתו את העולם, שונה במהותה מכל שאר השפות; שכולן אינן אלא **תוצאות** המציאות, ואין קשר מהותי עמוק בין לבין הדברים במציאות שאותם הם מייצגים, ואילו לשון האלוקים היא **יוצרת** המציאות, ובהכרח שיהיה קשר עמוק בינה לבין המציאות שאותה היא יוצרת, שהרי כיצד אמירת הדבר תיצור את מציאותו הגשמית אם לא שיהיה קשר עמוק ומהותי ביניהם?

הרי נמצאנו למדים, שישנם בעצם עשרים ושניים סגנוני פנים בכל המציאות, כאשר בשביל ליצור את המציאות נעשה שימוש לחילופין בחלק מהדרכים הללו בכל פעם. ולפיכך, הצורה להגשים איזה חפץ מסוים כלשהו, הינה בשימוש של צירוף כמה מסגנוני ההברות והעיצורים הללו יחד מפי האלוקים הרוחני. כך, ע"י אמירת צירוף של כמה סגנוני פנים וצורות יחד, מתגשמת לה המציאות כפי אותה האמירה, ונוצר הדבר המורכב מצירוף אותן הסגנונות יחד.

ואם כן יבחין כל המעמיק חקור, שאם מצינו שתי מציאויות המורכבות מאותם סגנוני פנים מתוך עשרים ושתיים הסגנונות, בהכרח הוא שישנו דימוי בסגנון שניהם, שהרי אם הצורה שבה מגשימים אותם הינה על ידי צירוף דומה של סגנוני פני המציאות, ממילא ישנו ודאי דמיון עמוק ומהותי ביניהם, שהרי אם אינם דומים זה לזה כלל - אם כן מדוע הדרך ליצירתם מורכבת מאותם סגנונות?

על פי כל הנ"ל מובנת גם כן, הסיבה שהקורא קריאת שמע בלשון הקודש יוצא ידי חובתו אף אם אינו מבין את דיבורו כלל, בשונה מהאומר בשאר השפות שאינו יוצא אלא אם מבין את אמירתו, שהרי כל מה שהאומר בשאר לשונות נחשב כאומר הדבר היינו רק מחמת שמתכוון לתאר דבר כלשהו על ידי דיבורו, ולכן אם לא מתכוון לזה שהרי לא מבין זאת ממילא אין זה מוגדר כאמירה כלל, אבל הסיבה שהאומר בלשון הקודש מוגדר כמדבר על הדבר אינה מחמת כוונתו אלא מחמת שמדבר את הדבר בעצם, ולכן גם אם לא מבין הרי שפיר דיבר את הדבר בעצם ויצא ידי חובתו.

עיתי השנה היהודית

שווה בנפשך שהיתה לך אומה, המורכבת מהרבה סגנוני אנשים שונים, תאר לעצמך שהיה לה יעוד מובנה ומטרה ברורה, וחשוב על כך שהיית רוצה להעמיד להם תזכורים על מהות תפקידם וייעודם. כיצד היתה לך הדרך הטובה ביותר לעשות זאת? איך יכולת לגרום להם לדעת זאת תמיד, ולהעמיד זאת לנצח לנגד עיניהם?

אז נכון, היית שותל בהם אנשים נעלים יותר, המכירים בתפקידם בצורה בהירה וברורה. כנראה שהיית גם מגדיר להם מקומות מקודשים יותר, שאליהם הם יפנו בכל עת להזכר בך. אך עלה בדעתך; מה אם ימותו כל האנשים הללו? מה אם תלך אומתך למקומות אחרים ולא תוכל לפקוד פניך במקומות שהגדרת להם? האם אז תניח להם לשכוח את תפקידם עלי אדמות? תתן להם להיאבד ולהדרס תחת מהמורות החיים, עד שלא יוכלו יותר להגות ברעיונותיך המלמדים אותם דעת?

זו הסיבה, אם כן, שבבוא האלוקים לקבוע בליבות האומה את רעיון המהווה הרוחני הנצחי האחד, לא הסתפק הוא בקביעת **מקום** וייעוד - בית המקדש בירושלים, וגם לא היה די לו בשתילת **אנשים** ייעודיים נעלים בין אנשי האומה. הוא השתמש גם **בזמן**, ובמאורעותיו המחזוריים והבלתי משתנים, כדי שיהווה תזכור למהות תפקידה של האומה ולרעיונותיה הבסיסיים. הוא ציווה עליהם ציוויים שונים - להימנע ממעשים מסוימים ולעשות מעשים אחרים - על ציר הזמן המחזורי, כדי שיזכרו בכל מצב שהוא את מהות תפקידם הגדול עלי אדמות.

את ציוויי הזמן הללו, תלה האלוקים במאורעות הזמן הגשמיים, שהרי תמיד המציאות הגשמית אינה אלא השתקפות של המהות הרוחנית העמוקה יותר. לכן, מחזוריות הכרת המהווה הרוחני מתחילה בקיץ - עת האור, השפע, וקצירת עמל התבואה, נמשכת היא על פני כל ששת חודשי הקיץ המאירים, [תוך כדי עצירה באמצע לזכירת החושך והגלות וחסרון האור המושלם], עד שנגמרת עם תחילת חורף העבודה והעמל. אז, יהיה על האומה לזכור שגם זמני העבודה והחושך ניתנו מאת האלוקים וניתנים לשליטתו.

עד כאן, בקצרה ממש, ניתנה מפת מועדי השנה. אם ברצונך להעמיק חקור, ולהבין היטב את סדרם ומהותם של כל מועדי מעגל השנה, הרי מוזמן הנך לקרוא את סדרת המאמרים הבאים.

פסח

הב'רורים

- מדוע חג הפסח הינו דוקא בט"ו לחודש?
מדוע בפסח מצרים הוצרכו להזות מהדם
על המשקוף ועל שתי המזוזות?
ולמה היו צריכים אז מתניהם להיות
חגורים ונעליהם ברגליהם?
מהי משמעות הריגת הבכורות דוקא?
ולמה דוקא בחצות הלילה?
מהו לשון 'פסח', ומהי משמעות ה'פסחה'?
מה הקשר בין פסח לבין תקופת קציר
התבואה?
מדוע נקבע חג הפסח לזמן של שבעה
ימים?
למה עיקרו של קרבן הפסח הוא לאכילה
כמבואר בכל הסוגיות בפסחים?
מהו לשון 'הגדה', ומדוע הלילה נקרא 'ליל
הסדר'?
למה דוקא בפסח נקבע הזמן לחינוך
הילדים ע"י ההגדה?
מהי משמעות אכילת המרור בפסח?
מהו ההבדל היסודי בין חמץ למצה, ומדוע
בפסח יש לאכול רק מצה?
ומה ההבדל בין כל שבעת ימי הפסח ליום
השביעי שבו נקרא היום?
- מה רעיונה של התרבות המצרית?
ומהו בכלל לשון 'מצרים'?
מדוע אין הגשם משקה להם את שדותיהם
אלא רק היאור?
מדוע לאומה הנבחרת נבחרו דוקא רועי
צאן?
למה פיתרון יוסף לחלום פרעה מהווה ניגוד
להשקפת המצרים?
'אין לך בן חורין אלא מי שעוסק בתורה'!
והרי לכאורה משועבד הוא לדיניה?
מדוע עשרת המכות מנגדים את התפיסה
המצרית?
מדוע נקבע הפסח דוקא לאביב?
ולמה דוקא לניסן?
מה הקשר בין ראש חודש לפסח [בתורה -
'החודש הזה לכם', ובהגדה - 'יכול מראש
חודש']?
מדוע נקט לשון 'איש' במאמר 'קחו לכם
שה'?
מה הרעיון ב**לקיחת** השה בדוקא?
למה אכילת הקרבן היא במשפחות ולא
ביחידים?
ומדוע קרבן הפסח הינו שה דוקא?

התבוננות

כך, מתבוססים בדמם, חיו משפחת אברהם 210 שנים, עד שקרא להם ה' לחירות.

מיהו בן-חורין? האם זהו העושה בכל עת כרצון גופו ונפשו? לא יתכן, שהרי משועבד הוא לרצונותיו ותשוקותיו! ודאי בן-חורין אמיתי הוא העושה כרצון 'הוא' עצמו, ורצון האדם עצמו הוא רצון נשמתו החפצה בכניעה לאלוקיה. יציאה לחירות, אם כן, היא השחרור מההכרח לעבוד לכח הטבעי, והיכולת לעבוד לרצון עצמו ונשמתו הכמהה לה'. וממילא יבחין כל בעל מבט חד ועיניים רואות, שהחירות בעצם היא היא הכניעה לרוחניות, שהרי זהו רצון עצמו ומהותו של האדם. נמצא אם כן באופן ברור, שסמל החירות - הוא הוא ההשתעבדות לאלוקים.

ואיך הדרך לחירות קרתה בפועל? במופתים, באותות ובמכות, הוכיח אלוקים לאומה המצרית שישנו כח עליון לשנות את הסדר הטבעי. כך שהארץ והשמים, הדומם, הצומח והחי, הכל נשלט בידי כח אלוקי רוחני שאינו משועבד לטבעיות. לאחר מכן, עם בוא האביב, עת הצמיחה, החידוש והילודה (אב), קם משה לאמור לעם: הביטו בירח המתחדש, הירח הוא אתם, כך שהחידוש הזה לכם הוא ראש החידושים. ומהו החידוש הגדול?

מצרים. מעוז של קביעות וסדר, מדינה ומדיניות של פירמידות, של שכבות וסיווגים של אוכלוסייה, תרבות של קביעות כל אדם וכל דבר במקומו ובסיווגו. ארץ שאינה תלויה בהשתנות ירידת הגשם, אלא בהצפת היאור הבלתי משתנה. מקום של הצלחה בחקירת והכרת הטבע בצורה עוצמתית, שמולידה הסתכלות מצרית צרה על צורתם וסדרם של דברים, עד כדי סגידה מלאה לצורת הסדר הטבעי הקבוע. במצרים אין 'אנשים'; ישנה מערכת של פרעונים, כהנים, חרטומים, בעלי אדמה ועבדים, כל אחד בסיווגו ובמקומו בפירמידת המעמדות.

מובנת מאוד, אם כן, הסיבה שרועי צאן - אנשים ללא אדמה ומיקום מסודר וקבוע לחיות בו, המאדירים את אופי האדם העצמי ולא את סיווגו החברתי הסביבתי, ייעשו ממילא לתועבה בעיני המצרים, שהרי הם האנטי-תזה המוחלטת של התרבות המצרית הקבועה והמסודרת.

את הזעזוע הראשון קיבלו המצרים בפתרון יוסף לחלום פרעה. הם גילו שישנם כוחות זרים שאינם מוכרים להם כלל, ואינם חלק מצורת הטבע הקבועה. אך אז קם מלך חדש אשר לא ידע זאת, והוריד את משפחת הגרים, רועי הצאן הנבזים, לתחתית הפירמידה האנושית.

כחצות הלילה, עת שיאו של החושך ואפסיות הטבע, בזמן בו יכה ה' את גילוי והכרת הכח הטבעי המצוי, על ידי הריגת בכורותיהם, אז ישים ה' ליבו כביכול את סמלי הקזת דמכם, ויעביר המוות מבתיכם. כך, בפסיחה - הילוך ומעבר הגבול (פס) בצורה מהוססת ונינוחה (ח), המסמלת הליכה מהוססת וזהירה תוך שימת לב לעומד בדרך, יתן ה' חשיבות לכל בית ובית, לכל איש ואיש לפי אישיותו ועצמיותו.

כך, לדורות, בבוא עת האביב, כאשר קציר התבואה והרגשת העושר ממלאים את בני האדם בהרגשת חשיבות עצמית והשתעבדות לטבע, חגגו אתם את חג הפסח - את ההתייחסות האלוקית והחשיבות החירותית של כל אחד ואחד מכם לחוד, ושל כולכם יחד כאומה. צאו שוב ושוב ממצרים, מההסתכלות הטבעית והחומרית על צורת הדברים וסדרם הטבעי, והפנימו במשך מחזוריות רוחנית של שבעה ימים - המסמלים את הכרת הרוחניות בטבע, כפי שיתבאר לקמן - שבני-חורין לאלוקים אתם.

הקריבו ביום הראשון את קרבן הפסח, סמל העצמאות וההתייחסות האלוקית הפרטנית, הקרבן שעיקרו ומטרתו היא לאכילה - לעושר ועצמאות. הסבו ושתו ארבע כוסות מלאים יין [המוצג במאמר על פורים כסמל לחירות ולעושר, עי"ש], לסמל העצמאות והמלאות החירותית. וכיצד היא הצורה הנכונה

היותכם לעם בני-חורין נעלה, שעובד את אלוקיו מכח חירותו, שאינו כפוף להסדרי הטבע, לקביעותו ולגדרו. חידוש ניסן של ניסים - של יציאה ומנוסה מהסדרי הטבע הקבוע והבלתי משתנה.

כך, בעשירי לחידוש, החל משה להחיל על העם את חירותו. "דבר ראשון היו 'אנשים'!", כך הוא קרא אליהם, צאו מהשתעבדותכם לסיווגי הטבע המצריים הצרים והיו אנשים עצמאיים. 'קחו לכם איש', היו בעלים על ממונכם ועל בתיכם בעצמאות חירותית. התאגדו למשפחות מאוחדות, ולאומה מיועדת, למען הצהרת מטרת החירות המשותפת. אבל סמל החירות, כפי שכבר הוגדר, הוא ה'שה' - המתפתה להלך אחר שיחה בלשהי, אחר כל רצון אלוקי ללא פקפוק ושאלות כלל.

ואז, בליל החמישה עשר לחידוש, עת גמר ההפנמה של ההתחדשות הירחית, צאו באופן סופי מההשתעבדות הטבעית המצרית. הקריבו את עצמכם - על ידי סמליות השה המתמסר ומתפתה, על מזבח החירות האלוקית. הקיזו מדמו - דמכם, על גבולות הבית החברתיים [מזוזות בצדדים] והמגנים [משקוף ממעל], לאמור; ביתכם זה קודש לה' הוא, בסמל החירות הכנועה לה'. ושדבר זה לא יצטמצם לבית הגשמי בלבד, אלא אדרבה! מתניכם חגורים יהיו ונעליכם ברגליכם, להיות בני-חורין לה' בכל מקומות מסעותיכם.

הכרעה, ולפיכך המצה הינה סמל הכניעות וההשתעבדות ללא עמידה במריבה ועקשנות על עצמאות.

כך, לאחר שביום הראשון הוכחתם כניעות של מצה, מוכנות של מרור, ועצמאות וחירות של בשר קרבן, מעתה המחשבות ימשיכו מאליהם ללוותכם במשך שבועה ימים, עד שביום השביעי, עם הפנמת הרעיון הרוחני באופן סופי, הניסים יארעו מאליהם ללא צורך במעשי סמליות מצדכם, ולא זו בלבד שתהיו אתם עצמאיים ומשוחררים משעבוד הטבע, אלא אף הים יקרע והטבע יכרע ברך לפני חירותכם ועצמאותכם.

אז קדימה, פסחו לו לה' פסח קטנטן, מעשה סימלי של עצמאות חירותית של כניעות לה', והוא יפסח עליכם בהתייחסות אישית ומעצימה, יעשה אתכם לבני-חורין אמיתיים שאינם משועבדים לטבע, לרצונותיו ותשוקותיו, ויהפוך אתכם לאנשים המנוסים בניסים ומתחדשים לבקרים.

פסח כשר ושמח, רבותי!

לחגוג חירות ועצמאות? במשפחות מאוחדות, על ידי החדרת מטרת האומה לדורות הבאים, בעזרת הגדה והגדרה של תפקידו ומהותו של האיש היהודי על ידי ראש המשפחה למסוכים, בצורה מסודרת ומובנה כהלכתה, כך תחגגו את עצמאותכם הישראלית בצורה המיטבית.

עם זאת עליכם לזכור, כי מהות ושורש חירותכם הינה כניעות לה', ולכן אכלו את המרור והפנימו שרק בעזרת ייסורים וזיקוק, הצלחתם להגיע, ותוכלו להגיע, להכנעה מלאה וחירות לה'.

וכן עליכם לדעת, כי סמלם של שבעת הימים הללו הוא המצות, סמל העוני וההשתעבדות לה'. המצה היא לחם העניים והמשועבדים, הצרים והדחוקים שאין זמנם שלהם, אשר אופים את לחם בחיפזון נמהר מתוך דוחק ולחץ. כך שלעומת החמץ המסמל את המריבה והמצות בין חלקיקי חומרי הדגן לאחר שהוכרעה ונחה (ח), המצה כנגדו מסמלת את מלחמת חלקיקי החומר שהופסקה, הוכנעה ונפשטה (ה) ללא

עומר ושבועות

הב'רורים

- מה מסמלת בכל מקום הסיפּרה שש?
ומה הקשר בין משמעות זו ל-6?
ומה הסמל שבספּרה 7?
ואיך זה קשור לשבועה?
מה הביאור בשיטת הראשונים דאף שבועה ללא שם ה' כוללת היא בעצם את שם ה'?
- מהי משמעותו של קרבן מנחה יותר משאר הקרבנות?
מדוע נקרא חג הפסח 'שבת' בפסוקים של ספירת העומר?
מדוע מנחת העומר באה מהשעורים?
מה הרעיון בהנפתה ובהולכתה והבאתה של המנחה?
מדוע נקבע זמן חג השבועות לקציר החיטה והפירות?
מדוע נתינה התורה מההר דוקא?
מדוע אהרן הוא האיש המייצג את השלום?
ולמה נקבר הוא בהר ההר דוקא?
מדוע יקוב הדין דוקא את ההר ולא את הקיר, למשל?
- מדוע ניתנה התורה על ההר הנמוך מכולם?
ומדוע דוקא הסינים בעלי עיניים מלובסנות?
מה הרעיון בספירת שבעה שבועות לאחר הפסח?
ומדוע אז היו המון גזירות ורדיפות והריגות?
מהי משמעות לשון 'מועד'?
- מדוע בשבועות אין שום מצווה מיוחדת כמו בשאר החגים?
מה הקשר בין קבלת התורה ליום החמישים מפסח?
ומה, בעצם, 'תורה'?
- ואיך זה קשור ל'תור' [ציפור] ול'תיאור'?
- מדוע ישנה מצווה לספור גם ימים וגם שבועות?
ומדוע החג נקרא 'שבועות'?
- מדוע לחמי עצרת הם שניים?

התבוננות

הוא ליישם ולאמת את מציאות השביעי הרוחני בעולם השש הגשמי? באיזו דרך יהפוך ללוחם-צדק למען שליטת השבע בשש? זאת לא ידע היהודי עדיין.

דבר אחד היה ברור; בכדי לאמת את השביעי בשש, לא די בהבעת התמסרות נפשית לה' על ידי הקרבת הנפש הבהמית בקרבן, שהרי למרות שבזה מכריז על התמסרות למציאות השביעי, מכל מקום אין השביעי מוצג על ידי זה כחולש על השש בפועל. בשביל לייצג את השביעי כחולש על השש יש להקריב מנחה, המייצגת את העושר ואת מלאות השש הארצית המונחה על ידי האחד הרוחני.

כך, מיד למחרת ה'שבת' הנ"ל, יקריב ישראל את כל מזונו הגשמי [קמח], הדל, אמנם [שעורה] - כי עודנו בתחילת הדרך לגילוי השביעי בשש ועדיין לא זכה למלאות גשמית מקסימאלית, יחד עם כל רווחתו הגשמית הנוספת [שמן - שמונה, וכפי שיתבאר לקמן], והנאתו החושנית הריחנית [לבונה], לסמל את כל פרטי השש הללו כנשלטים על ידי השביעי הרוחני. ירים אותו, להסיר ממנו כל קישור וכבילות לארציות, ויניפנו לצדדים, למנוע כל מחשבה אנוכית עצמאית על שליטה ארצית בשש, ולייצג את השביעי כשליט הבלעדי עליו.

זאת הלא ישביל כל מבין, שאם הוא לבד המבין, בהכרח שעליו מוטלת חובת ההוראה וההסברה. כל לוחם-צדק נולד מכח הפנמה זו - אם נמצאת האמת אך ורק ברשותך, חייב אתה להילחם עליה.

אנשי העולם הארציים שבויים בתפיסת ה'שש', אין להם אלא ששת צדדי המציאות הגשמית הנראית להם ותו לא, [כהוראת ה'ש' הכפולה, הפושטת כל אחת לשלושה ראשים]. הרוחניים יותר יבינו כי ישנו כח רוחני שביעי נעלם, בתפיסתם זאת ישיבו את השש הארצי אל המקור הרוחני המהווה אותו, כך הם גם יוכלו להישבע - לייחס את סיפוריהם לאמיתות המקור הרוחני המהווה הלזה. ישבתו הם ממלאכתם במחזור השביעי של עבודת האדם, ישביתו קרקעותיהם במחזור השביעי של עבודת הקרקע, וכך יבטלו את ייחוס יצור המציאות הגשמית לעצמם, וישיבו את יצירתו למי שבאמת יצר זאת.

ישראל, מיד לאחר שיצא ממצרים והבין את מהות השביעי החולש על השש, מיד למחרת ה'שבת' - שבה התחדשה כפיפות השש לשביעי [כמו שנתבאר כבר במהות פסיחת הפסח], נתעורר הוא לתור אחר הדרך להסביר ולהראות זאת לאנשי השש, שהרי אם נבחר הוא להבין - בהכרח שתפקידו גם להראות וליישם. אבל כיצד יעשה זאת? איך יוכל

היצירה בכדי לבטא את המוכנות וההתמסרות המושלמת לרעיון השביעי.

בשבע שביתות אלו תועמד לישראל מציאות גשמית קשה ומושכת, התעללויות וכפיות, מגפות וגזירות, רדיפות והריגות, משיכה עזה וחזקה לתפיסת שש גשמית ומייאשת. והכל למה? בכדי שתהיה לו לישראל היכולת להוכיח בצורה מוחלטת, שברור ופשוט לו שהשביעי הרוחני שליט על השש ואין אחר זולתו.

בכל יום מועד, עת התוועדות והתכנסות ה' עד עמו, נצטוו ישראל לעשות מעשה כלשהו המסמל את התובנה המיוחדת לאותה התוועדות. אך במועד העצרת? אין שום מעשה סימלי שנבחר לייצג זאת. ומדוע? אכן כן, כי מועד העצרת אינו כמועד רגיל - שמטרתו היא להחדיר הבנה מסוימת בלבבות ישראל הפועמים, מועד העצרת נועד בכדי לדום ולקבל את מטרת חיי ישראל והדרך לעשות זאת, כך שבהכנה ובספירת הימים של עבודת השבועות עד לעצירה מיצירה ביום החמישים מספיק, בשביל לקבל את הזכות והיכולת להיות לוחמי-הצדק נושאי דגל אלוקים בתוך השש הגשמי.

וכיצד היא נשיאת הדגל הלזו? איך יוכל לוחם-הצדק ללחום את מלחמתו ולהראות את שליטת השביעי בשש? פשוט שזו ה'תורה', המהווה את הדרך והצורה להתגלות השביעי בשש, כמו

אך בכדי לקבל את הזכות ואת היכולת להיות לוחמי-צדק למען רעיון השביעי, יש להמתין לזמן המלאות הגשמית הסופית, עת צמיחת החיטה וביכורי הפירות, ואז לעצור יום אחד מיצירה עצמית [עצרת], ולעמוד דום למען קבל את השפעת היכולת הזו. כך, מההר - מקור ההשפעות וההתגלות העליונה (ה) המתרבה ומתפרטת (ר), [כמו 'אהרן' מ'הר ההר' - איש השלום והשלמות המושפעת], תרד יכולת הפיכת השש לשבע, למען האנשים המסורים לה.

אמנם יש לזכור, שההשפעה מההר אינה ממובדלות ונפרדות עליונה לגמרי מהארציות, אלא אדרבה, נמוכה היא ונמצאת בתוך הגשמיות השישית, שהרי ההר הנבחר להורדת ההשפעה הזו אינו התבור הגבוה, אלא הסיני הנמוך והשטוח [כמו 'סיני ועוקר הרים', וכאומה הסינית נמוכת הקומה והעיניים].

אלא שלמרות הכל לא יתכן להראות נכונות והתמסרות לרעיון בעצירת מלאכה יום אחד גרידא. בכדי להראות מוכנות מושלמת יש להתכונן לפני כן, לעבוד עבודה עצמית יום אחר יום, לספור יום ועוד יום של התמסרות והוכחה על שליטת השביעי בשש, לספור שבעה שבועות - מערכת שביעית רוחנית של עבודה יומית על השביעי שבשש. רק כך, לאחר סיום כל שבעת השביעיות המושלמות, יש בעצירת

'תור' - ציפור בוגרת ועצמאית [לאחר זיהובה], שכל הזמן היא בדרך לתור ולחפש אחר מקום מגורים, [וכך גם 'תיאור' - הדרך שבה מתגלה הדבר לעינינו], זוהי אם כן ה'תורה' - הדרך לתור אחר שליטת השביעי בשש הגשמי, על ידי עשיית מעשים מסוימים והימנעות מזולתם, ועל ידי התנהגות ערכית ומוסרית גבוהה יותר, ומחשבות עמוקות ומקיפות יותר.

התבוננו ישראל, ספרו את הימים שבהם עמלים אתם על הפיכתם לשבועות, עצרו ביום החמישים מיצירה ובטאו את היות כל הימים 'שבועות', הקריבו מנחה משני לחמי החיטים - לסמל גשמיות מלאה לכל יחיד ויחיד [שניים - מיעוט

רבים], המונחה על ידי האחד הרוחני, תורו כלוחמי־צדק אחר נשיאת דגל השביעי החולש על השש, על ידי קיום התורה, ושאו את דגל האלוקות השולטת בכל מקומות מושבותיכם ובכל מצבי ומאורעות חייכם.

הביטו על אלו שסביבכם, על בורות ההבנה השישית המוחלטת שישנה בשכלם ובהתנהגותם, הבינו כמה נעלים אתם מחברתם ומשיחתם, ונהגו בהתאם לתפקיד לוחמי־הצדק הנעלה שניתן לכם. שאו את דגל האלוקות בנאמנות והגינות, והתבדלו מאלו שקנאתם עליכם בצורה בוגרת ואחראית.

חג שבועות מבדיל לכולנו:

תעניות

הב'רורים

מהי משמעות הצום בי"ז תמוז, ואיך כל זה קשור לשבירת הלוחות, לשריפת התורה, ולבקיעת חומות ירושלים?

מהי משמעות לשון 'אבלות'?

מדוע תשעה באב נקבע לזמן שאחרי י"ז בתמוז?

מה הרעיון באמירת הקינות על כל צרות ישראל בכל הדורות?

מה הקשר בין זה שלא בירכו בתורה תחילה לחורבן המקדש?

ומדוע כל זה נקבע ליום בכיית המרגלים על כניסתם לארץ?

מדוע נקבע צום גדליה לג' בתשרי?

ומה הרעיון של צום זה לאחר שני הצומות הקודמים?

וכיצד כל זה קשור להריגת גדליה, ומה בכלל סימל גדליה בחייו?

מה הרעיון בצום עשרה בטבת באמצע החורף?

האם הקמת מדינת ישראל נעשתה בצורה טובה?

מדוע לא באו היהודים עדיין אל המנוחה והנחלה בארץ המובטחת?

מהי משמעותו של ה'משיח', וכיצד זה קשור לשליטת ישראל בכל העמים?

מהי מהות ההבדל בין עבודה זרה אלילית לעבודת ה' היהודית?

מה בכלל סבורים עובדי העבודה זרה, שיש כח לעצים ואבנים?

כיצד סברו ישראל לומר במעשה העגל שהוא זה שהוציאם ממצרים?

מדוע עשו לזה דוקא עגל?

ולמה עשו זאת רק לאחר שנעלם מהם משה?

מדוע קרבן חטאת הנשיא מבוטא בבקר ולא בשעיר ככל חטאת יחיד?

מהו המסמל של אופיו של אהרן שגרם לו להכנע להם?

מדוע תגובת משה למעשה העגל היתה שבירת הלוחות?

ולמה נצרכו ארבעים יום דוקא בכדי לקבל לוחות נוספים?

מהי משמעות חטא המרגלים?

מהי משמעותה של 'גלות' [ואיך זה קשור ל'עיוגול']?

מהי משמעות ה'צום' וה'תענית', ואיך זה קשור לגלות?

מדוע הזמן להתאבל על הגלות הינו דוקא בשיא הקיץ?

ומהי משמעותה של 'גאולה'?

התבוננות

- מין הבקר - מסמל כמובן את הנושא בעול המחרשה והעבודה, וכך גם בעל 'כח משה' הרי הוא נושא בעול הציבור ואלוקים [כמו קרבן חטאת הנשיא - בקר]. 'אלה אלוהיך ישראל' הם קראו, 'כח זה הוא שהוציאך ממצרים על ידי כניעתך לו', כך סברו. בפניהם עמד אהרן, איש השלום והאחדות [כמו הר - התגלות השלמות המושפעת], שסבר שהדרך להרגעת העם הינה בכניעה לו. אך תוצאות המעשה לא איחרו לבוא; מתוך כוונת פורקן מבוקר של רצונות עצמאיים למען שינוי רצון האיל, באו העם ממילא להתפרעות חסרת רסן של כוחותיהם החושניים ורצונותיהם העצמאיים.

ואכן, כשירד משה מן ההר וראה את רוח העם, החליט שלא תתכן דרגתם החדשה במצב כזה. את הפרת ההסכמים הזו ביטא משה בשבירת הלוחות. הלוחות, המסמלים יותר מכל את הכח הרוחני היחיד הנושא את החומר ['בנס היו עומדים'], הנקראים ללא הזדקקות ל'כח משה' מקשר ['מזה ומזה כתובים'], אינם ראויים להתקיים אם אין העם מפנים את מהותם. רק לאחר ארבעים יום נוספים [ארבעים - ליצירה חדשה, כיצירת הולד] הבינו זאת העם באופן סופי, וראויים היו ללוחות נוספים.

אך נראה שעדיין מסר זה לא נקלט

תפיסות רבות קיימות ביחסי האדם והא-ל. ישנם הטועים לחשוב, שכשרוצים הם לגרום לא-ל האחד לפעול בהתאם לרצונם, ביכולתם לעשות זאת על ידי הבעת הכניעה לכח או לחומר כלשהו - ביצירה של התגשמותו ועשיית מעשי קירבה והכנעה לפניו, כך, הם סבורים, יפעל כח זה עבורם כפי רצונותיהם ומאווייהם אצל הא-ל האחד. היהדות, כמובן לכל ברנש, שוללת דרך זו מכל וכל. אין לאדם היכולת להתערב בהחלטותיו של אלוקים, ואין כח - גשמי או רוחני - שיוכל לשנות זאת. המוטל על האדם הוא רק לעשות המצוות כרצון אלוקיו המתגלה בתורה, וממילא החלטות האלוקים בענייניו יהיו כפי התנהגותו.

אבל ישראל, גם לאחר שקיבל את דרגתו ותפקידו במסירת התורה בסיני, עדיין לא הפנים ענין זה לאשורו. סבורים היו העם היוצא ממצרים, שרק על ידי כניעתם לאותו כח רוחני הגלום ב'משה', יכול היה משה להפעיל את רצון הא-ל האחד להוציאם ממצרים. לפיכך, מיד בהיעלמו של משה לאחר תום ארבעים היום הקצובים, הרגישו העם צורך בהגשמה מחדש של אותו 'כח משה' כדי שיוכל הוא להפעיל את החלטות הא-ל כרצונם.

נמנו העם וגמרו, שצורת הגשמת אותו 'כח משה' תהיה בעשיית עגל זהב. העגל

ממילא, בבוא עת ימי הקיץ שטופי השמש, המושפעים בשפע גשמי עוצמתי ובלתי מוגבל, הנזרו אתם מכל הכוחות הגשמיים הללו, והכריזו בגאון שנשלטים אתם אך ורק בידי האל האחד ולא בידי כוחות חיצוניים נוספים. זו הדרך להיגאל - להיאסף מהגלגול לכל כיווני הארץ, על ידי ההפנמה שישנו כח עליון יחיד השולט עליכם.

בשלב הראשון, בשיאו של חודש החום והשמש [- תמוז], ביום שבו שבר משה את הלוחות בגלל קוצר הבנתכם בשליטת האל האחד, ביום שבו נשרפה התורה כיון שלא היוותה לכם את מרכז החיים והמשען, התכנסו לתוך עצמכם והפנימו: אם תסמכו על ארצכם, על כח ישיבתכם בטח בקרקעכם המוצקה, אז תישמט קרקע זו מתחתכם, ויבקעו חומות עיר-בירתכם - מעוז שליטתכם. אולי כך תלמדו, כי ארץ מבטחים - מסוכנת היא לכם.

שלושה שבועות לאחר מכן, ביום שבו בכיתם בכי של חוסר אונים, על מחשבתכם כי אינכם נשלטים בידי כח עליון יחיד היכול להכניסכם לארץ, עשו זאת שוב. צומו והתענו, התאבלו [כמו 'הבל' - הרגשת הכלום והריק] ובכו בחוסר אונים, על אי ההבנה שנשלטים אתם בידי כח עליון יחיד. זכרו כמה צרות נגרמו מחמת אי הבנה זו, כמה עושר ושמחה היו יכולים להיות מנת חלקכם אילו רק הייתם מפנימים זאת כבר. והפעם חישבו היטב על זאת: אם

לגמרי, עדיין לא הפנימו ישראל כי הנהגתם מסורה אך ורק בידי האל האחד ולא בידי כוחות טבעיים כלשהם. כשבאו להיכנס לארץ המובטחת, שוב נטו ישראל להאמין כי מקריהם מסורים לכוחם המוגבל, ואם אין בכוחם הגשמי לכבוש הארץ ממילא אין הם יכולים לחיות בה. ושוב נאלצו הם ללמוד זאת בדרך הקשה, להישאר ארבעים [כנ"ל] שנה במדבר ללא אפשרות להסתמך על כוחות אחרים חוץ מאלוהיהם, וכך להפנים שנשלטים הם בידי כח עליון אחד, אם רק יעשו רצונו.

זו בעצם שורשה וסיבתה של הגלות [כמו עיגול - המתפשט בשווה לכל הצדדים ללא הגבלה חיצונית]. שהרי אם במקום להישען על האל האחד בלבד, בהפיכת התורה למרכז חייהם, נסמכו ישראל על כוחם, ארצם, ליכודם וצבאם, ממילא יפזרם האל ויגלגלם בכל הארצות, למען לא יוכלו לסמוך על ארצם וצבאם ויאלצו לסמוך על אלוהיהם לבדו, בקיום ושימור תורתו.

נו, ומה נעשה בכדי להפסיק זאת? כיצד נפנים שנשלטים אנו באופן מוחלט על ידי האל האחד בחיי תורה ולא על ידי כוחות נוספים? עלינו לצום - לצמצם את עצמנו ללא תוספות חיצוניות. מחובתנו להתענות - כעניים שאין להם אלא את עצמם ותו לא [עני - אני]. כך, ורק כך, נוכל להפנים שאין לנו היכולת להיסמך על כוחות אחרים פרט לאל האחד.

סתמי באמצע תוקפה של עבודת החורף, ברגע של אי שימת לב, אי שם בתחילת טבת, כאותו היום שבו התחיל מצור ירושלים.

וממילא יבחין המבחין, כי לאחר כור ההיתוך בגרמניה הנאצית, שוב הועמד ישראל במבחן הארץ; האם הפנים העם באופן סופי שנשלט הוא רק בידי האֵל האחד? האם זכאי הוא לקבל ארץ ובכל זאת לא לסמוך על כוחה לשינוי רצון האלוקים? אך לא. נראה שהוא לא עמד במבחן בהצלחה. הוא הקים מדינה הסומכת על כוחה וצבאה, שאינה נשענת רק על כחו ורצונו של האֵל האחד.

האמת ברורה ומחוזרת, שכל עוד לא יפנים זאת העם, כל עוד לא יבין שישנו כח עליון אחד בלבד השולט עליו, תמשיך הארץ לסרב להינתן לו בשלמות. העמים השכנים ימשיכו להילחם בו ולהרוג את בניו עליה, הגויים ימשיכו להפנות לו עורף, והפילוג ימשיך לשרור בין אנשיו.

עד שלבסוף, עת יפנים ישראל באופן סופי ומוחלט שכל יכולותיו והנהגותיו מסורים אך ורק לאֵל האחד, יתאחד העם כולו בארצו הדשנה, תחת שליטת המשיח [כמו 'שחזור'] - המנהיג הרוחני העליון, בהשראת אלוקים בקרבו בבית המקדש.

ובא לציון גואל, במהרה בימינו אמן.

עדיין לא תימסרו אך ורק לאֵל האחד, אם עדיין תגבילו את שליטת האֵל ותורתו לגבולות המקדש מחוץ לחייכם, ותחשבו כי חייכם השוטפים תלויים גם בעושר ומוצלחות גשמית, אם לא תברכו על תורתכם ותעריכוה כמרכז חייכם ומשענתכם, אז יחריב האֵל את מקדשכם, כדי שתאלצו להבין באופן סופי, שהאֵל ותורתו אינם נמצאים רק במקדש, הם נמצאים בבתים, בהליכתכם, בדיבורכם ושיחתכם, ושליט הוא האֵל לבדו על כל הצלחותיכם ומהלכיכם.

ומה אם בכל זאת לא תבינו? מה אם עדיין תפרידו את הצלחותיכם משליטת האֵל ותורתו, ותסמכו על כך שביכולתם של כוחות אחרים לשנות את רצונו? אז תתענו שוב, מיד לאחר היכנסכם לתפקידיכם החדשים בתחילת השנה הגשמית החדשה, והבינו, שאם תתלו את תפקידיכם החדשים בכוחות שאינם תלויים רק ברצון האֵל לבדו, יפגע האֵל במלכותכם, בהיותכם לעם מקובץ ומאוגד, בעל צבא עצמאי, כמו שנהרג גדליה בשעתו ופסקה ההתאגדות מישראל.

ומעל לכל, זכרו: ששורש כל מחשבות ההבל הללו אינו נעוץ במאורע מיוחד כלשהו, התחלת כרסום הספקות והלבטים אינה באיזה יום דרמטי כלשהו, אדרבה, הכל התחיל באיזה יום

ראש השנה

הב'רורים

מדוע הדרך לקריאת השופר היא דוקא בשמיעה?

אלו שלושה שלבים ישנם בהמלכת ה'?

וכיצד הם מתבטאים בתקועה, תרועה ותקיעה?

מהי בכלל משמעות 'תקיעה', ומהי משמעותה של 'תרועה'?

מדוע עלה 'אלוקים' בתרועה, ואילו ה' ה'אדון' בקול שופר - תקיעה?

מה הקשר בין כל זה למלכויות, זכרונות ושופרות?

ומדוע צריך לכל אחד מהם עשרה פסוקים דוקא?

מה הקשר בין היהודים לירח, ומדוע נעשה הירח למסמל על הודעת חידוש היהודים?

מדוע נקבע דוקא החודש השביעי לחודש החגים?

מהי הגדרתה המושלמת של ה'מלכות'?

ומדוע דוקא בראש השנה נקבעה עשייה זו לה'?

מה הרעיון בזה שהשנה הרוחנית מתחילה בניסן ואילו השנה הגשמית בתשרי?

ומדוע ולפי מה נקבע תפקיד האדם בשנה המתחדשת?

מה הקשר בין כל זה לבין השופר?

ומהי בכלל משמעות השופר, ובמה הוא שונה מחצוצרות המשמשות בתעניות?

התבוננות

אותו האחד שנותן ממנו לך את כל צרכיך והווייתך, זהו הממנה אותך על תפקידיך וממלא את רצונותיך. וממילא, בעת בוא החידוש השביעי, עליך להמליך את אלוקיך ולהכריז על שליטתו והשפעתו המוחלטת על כל הצלחותיך ומהותך.

השנה הרוחנית מתחילה באביב, שהרי הרוחניות נצחית היא ומאירה כשמש. מאידך, להתחלת השנה הגשמית, החולפת והמתכלה, אין עת מתאימה יותר מאשר חודש התחלת הסתיו והחושך. לפיכך, יחד עם בוא החודש השביעי - ועימו ההכרה בשליטת ומלכות המהווה הרוחני, זוהי העת להחלטה וקביעה של תפקידו הגשמי של כל יצור ויצור על-אדמות, למען יתחיל הוא את השנה הגשמית למילוי תפקידו הנוכחי.

בזאת יבחן; אם אכן ממליך היצור את מהווה הרוחני, ומכיר בזה שהגשמיות המטעה אינה אלא תוצר חיצוני, יוכל הוא להתקבל לתפקידו החדש בזמן ההתחדשות הגשמית. אבל אילו לא יפנים זאת, אם יסבור הוא שהא-ל בעל הכח אינו המהווה הרוחני היחיד, ולאילילים שונים גשמיים ישנו כח עצמאי, אז לא יוכל הוא לקבל תפקיד לעבודה בשנה הגשמית המתחדשת.

ממילא, באותו הזמן, יקרא לך ה' אל

בבוא ה' להוליד אומה חדשה מבין טלפי האומה המצרית, קרא הוא לראשי האומה והראה להם את סימנם וסימלם בגרמי השמים, הלא הוא הירח. 'זה יהיה לכם ראש החידושים', כך הוא קרא אליהם, הביטו בירח וזכרו: כל מהותכם המאירה אינה קיימת בפני עצמה, זקוקה היא למאור אחר - אלוקים - שיתן לה את אורו המתחדש בכל עת, הוא אשר יחדש לה את אורו לאחר שתעלם שוב ושוב אל החושך.

לאחר שישנה חידושים, הגיעה כמובן העת לעמת ולבחון את הקשר הקיים בין אורו הגשמי של ישראל למחדש הרוחני שלו, שהרי זו בכל מקום הוראת ה-7: הכנסת המהווה הרוחני היחיד אל תוך ה-6 הגשמי [כפי שנתבאר כבר בכמה בחינות]. אבל שונה הדבר מכל שביעי אחר, כדוגמת שבת הימים ושמיטת השנים, שכל שביעי אחר קיים הוא בעצם ואין על ישראל אלא להיכנע לו ולהישמר מלחללו, ואילו בשביעי לחידושים על ישראל לפעול ולבטא את הבנתם כי ה' הוא מחדש החידושים ומהווה ההוויות, שהרי שביעי זה הינו שביעי להצלחותיהם, ולא לעצם קיום העולם, ובהכרח שעליהם לבטא את רעיון השביעי בצורה חיובית.

הגדרת המשימה הזו, הרי היא 'המלכה'. מלך, זהו המשפיע והנותן ללא גבול, זהו

ערוג נא אל העתיד, אל השלמת תפקידו של העולם הגשמי והגעתו לתכליתו הרוחנית, אל סיומו והפיכתו לגן עדן רוחני מושלם לאותם האנשים שכבר הפנימו זאת, לשליטתו ומלכותו המושלמת של ה' בעולמו, יחד עם הכרת כולם את אותו המהווה הרוחני הלזה וידיעתם אותו.

שלושה שלבים אלו מתבטאים בשלושת קריאותיו השונות של השופר. בתחילה, יתקע לך השופר בקול ארוך וישר, הנתקע הישר באוזניך ובשכלך המבין. כך, בעזרת הקול הנתקע, יתקע הוא בראשך את עצם ההבנה הרוחנית המתבטאת בקול השופר.

ואז, מיד לאחר שנתקע בך הקול באומץ, יבוא קול התרועה הרעוע של אותו השופר לאוזניך. יריע הוא לך בקול רעוע ושבור, ובזה יתריע בפניך על כל מעלליך ומעשיך בעבר, הקרוב והרחוק כאחד, לאמר; הכיצד זה הרעת מעשיך, ולא הכרת באותה ההבנה הרוחנית התקועה בך כעת. כתוצאה מזאת, הרע את מעשי העבר והפוך אותם לרעועים לגמרי, למען לא תשוב לעשותם מעתה והלאה כלל.

נמצא, שבעוד שהשלב הראשוני מביא להכרת האדם את עצם שם ה' כ'אדון' ומלך על כל המציאות, השלב השני המתריע מביא לידיעתו את ההנהגה המשפטית של אותו האדון, המתבטאת בהנהגתו כ'אלוקים'.

הדגל להכיר בו ולהמליכו על כל הצלחותיך. ישמיע הוא לך את קול השופר, שבשונה מהחצוצרות - עשייתו הינה רק בידיו הרוחניות ולא בידי אדם גשמיות, [וממילא משמש לקריאת ה' לעמו ולא להיפך], כדי להשפיע עליך את ריבוי הבנת הווייתו הרוחנית ושליטתו בקיומך.

ומדוע נבחר דוקא הקול בכדי לבטא קריאה זו? מדוע לא תיקרא אל הדגל באחד מחושיך האחרים? הרי תשובתך בצידך; החוש היחיד הקולט רוחניות ומגשים אותה לדבר גשמי זהו חוש השמיעה, הקולט את הדיבור הרוחני לכדי קול גשמי מציאותי. ומובן מאליו, אם כן, שאין דרך טובה יותר לבטא את הקריאה להבנה רוחנית, מאשר שמיעת והגשמת קולו הרוחני של השופר.

אכן, זאת יש לדעת, כי הפנמה זו מתרחשת בשלושה שלבים; בתחילה עליך להבין את עצם הענין, לדעת כי ה' מלך על כל רגע ורגע בהתחדשותה של המציאות הגשמית, שהוא המהווה הרוחני היחיד ושאין כח אחר היכול לו. לאחר מכן, היזכר נא בכל מעלליך הקודמים, איך בעבר לא שמת אל ליבך את משמעותה העמוקה של שליטתו הרוחנית של ה', כיצד שכחת זאת וסברת כי ישנה היכולת בידך לעשות כרצונך ללא דין ומשפט.

ולבסוף, כתוצאה מהבנתך המושלמת על שליטת ה' הרוחני בעולם הגשמי,

לכל אחד לפי מעשיו בעבר ורצון מעשיו בהווה. ולבסוף, תאר את הייחול הגדול לעתיד המושלם שבו יתאספו כולם להכיר בה' כמלך ושליט.

את כל אחד מהשלים הללו, תאר באריכות על ידי עשיריית פסוקים נבחרים, למען מושלמות מלאה של כלל בחינותיהם של שלושת השלים הנ"ל, שהרי עשר מסמל את העושר והמלאות המושלמת. כך, ורק כך, תגיע להבנה מושלמת של כל התובנות הנ"ל, ותוכל לעמוד לפני ה' בכדי לקבל תפקיד מפתח נחשב בשנה הגשמית המתחדשת.

ובשלב השלישי, שוב יתקע לך השופר בקולו הישר והתקוע, להכריז ולהודיע לך על מטרת העולם הסופית, על כך שלבסוף יכירו כל באי העולם במלכותו של האחד הרוחני, ולא ייחסו כוחות מיותרים למציאות הגשמית, כך תצפה ותייחל לכך שתושלם המטרה הזו באופן מושלם.

גם בעומדך לדבר עם ה' בטא באוזניו את שלושת השלים הנ"ל; ראשית עליך להמליכו עליך בצורה מושלמת, ע"י גילוי רצונך שימלוך הוא על כל יצור ונברא. לאחר מכן הכר נא בהבטתו ובחינתו על כל יציר כפיו לפי מצבו ומעשיו, הפנס כיצד מגדיר הוא תפקיד

עשי"ת ויום הכיפורים

הב'רורים

- ולמה באמת הקטורת נעשית דוקא שם?
מהי משמעות הזאת דמי הפר והשעיר
בקה"ק?
ולמה ההזאות הם א' למעלה ושבע למטה?
מדוע יש למנות את האחת שלמעלה עם
כל השבע שלמטה?
ולמה ההזאות יהיו זו תחת זו?
מהי משמעות הזאת הדמים על הפרוכת?
ומה בכלל משמעותה העמוקה של
הפרוכת?
מדוע למתנות מזבח הזהב יערב הכהן את
דמי הפר והשעיר?
ומהי בכלל משמעות הנתינות על המזבח?
מה הרעיון בשפיכת שיירי כל הדמים
ליסוד?
מהי משמעות הקרבת האיל הנוסף ביו"כ?
ומהו בכלל הרעיון המבוטא באיל?
מדוע ברכת 'אתה קדוש' תופסת מקום
נכבד בעשרת ימי תשובה [המלך הקדוש,
'ובכן תן פחדך, וכל הפיוטים']?
ומהי בכלל משמעותה של 'קדושה', ומה
הקשר בינה לבין המלכה וטהרה?
מה פשר ההתרומוות הבלתי נתפסת
שישנה באמירת קדושת 'איה'
מדוע תוקעים בשופר בסיום יו"כ?
- מהי משמעותם של שלושת השלבים -
ר"ה, עשי"ת ויו"כ?
מהי משמעות 'סליחה', 'מחילה' וכפרה,
ומה הקשר בינם ליו"כ?
מה ההבדל היסודי בין 'כפרה' לבין 'טהרה'?
ומה בכלל משמעות כל תורת הטומאה
והטהרה בתורה?
מה הרעיון בווידי ביו"כ?
ומדוע יש לשובות אז ממלאכה?
ולמה צריך אז להתענות?
מדוע לבש הכהן ביו"כ בגדי לבן דוקא?
ולמה קרבן הכהן הגדול הוא דוקא הפר?
מהי משמעות השחיטה [בחולין ובקדשים]?
למה קרבן ישראל מבוטא על ידי שער
עזים?
ומהי משמעות הגורל בין השעירים
כשאחד לה' והשני לעזאזל?
למה משליך האיש העתי את השעיר
כשפניו הפוכות?
מדוע צריכים הגורלות והשעירים להיות
שווים ממש?
מדוע הקרבן המשמעותי ביותר ביו"כ הוא
הקטורת?
ומדוע הבדים לא יסורו מהארון לעולם?

התבוננות

טוב, זה הרי ברור שעומס התובנות שישנו ביום תחילת השנה אינו מאפשר לדברים להישאר במסגרת יום אחד גרידא, וההכרח הינו לפרוס זאת על פני ימים נוספים. כך שממילא, יומו הראשון של השנה מייצג בעיקר את התובנה הראשונה הנ"ל של עצם מלכות ה', והימים שלאחר מכן ניתנו להפנמת השלבים הנוספים.

עשרה ימים, לשלמות מוחלטת של ההכרה, כנ"ל, הוקצו לשלב השני; להפנמה כי האלוקים זוכר כל מעשי בני האדם, וכי שופט הוא אותם ונותן להם נתונים גשמיים כפי מעשיהם. כך שבעשרה ימים הללו יהגו האנשים במעשיהם שעשו בשנה החולפת, ויחליטו החלטות נחושות על מעשים שונים בשנה המתחדשת.

כל זה, עד לפסגת ההכרה ביום העשירי, או אז אפשר באמת להגיע באופן סופי לשלב השלישי - לשלמות המוחלטת בהכרת המהווה הרוחני לעולם הגשמי, ולערוג לשלמות הרוחנית הנכספת. כך, עם הגיע האדם להכרה מושלמת זו, יוכל הוא לקבל כוחות חדשים של מחשבות והחלטות רוחניות, למען יוכל פעול בעזרתם בשנה הגשמית העומדת בפתח, שהרי על ידי ההמתנה והציפוי לשלמות הרוחנית - יתעלה הוא לדרגה רוחנית זו בעצמו, ויקל עליו לחיות בהבנה רוחנית זו בהמשך.

וכיצד יורס הוא למדרגה זו? איך יתעלה האדם למושלמות רוחנית עצמאית? בשני שלבים הכרחיים; בתחילה יוסרו ממנו כל המונעים ממנו לקבל יכולות פעולה גשמיות, הלא הם חטאיו, עוונותיו ופשעיו, זאת ע"י שייסלחו הם לו ויישלחו מלהפריע ליכולותיו המעשיות, ואף ימחלו לו כל חובותיו שנוצרו לו מחמת אי קיום תפקידו כראוי, וגם יתכפרו ויתכסו לו [כמו הכפורת - כיסוי והעלמה] כל פשעיו הגורמים לו שלא יוכל להתפקד כנדרש.

ואז, לאחר שהוסרו ממנו כל מניעיו החיצוניים הגורמים לו שלא יוכל לזכות בשנה גשמית מועילה, יש להופכו לאדם החושב בצורה אחרת ומחליט החלטות אחרות, שהרי כיון שעורג הוא לשלמות הרוחנית הנכספת ממילא יש לעשותו לאדם רוחני בעצם. מהפך זה הינו 'טהרה'; שהרי יסוד הטומאה הינו אפסיות הגשמיות וחוסר יכולת קיומה ושליתתה, [כמו מת, באדם ובבעלי החיים הקרובים במבנה גופם האורגני לאדם, וכן בטומאות היוצאות מן האדם - המבטאים כולם את חוסר היכולת החומרי], וכנגד זה טהרה הינה שליטה רוחנית בת־חורין עצמאית.

נו, אז איך נבקש זאת? כיצד נוכל לבטא את רצוננו העצום בכפרה וטהרה? חלקו זאת כך; בשביל בקשת הכפרה התוודו, וכך תכירו בחוסר יכולתכם המלאה

לשלוט שליטה רוחנית על מעשיכם, חוץ מזה גם עצרו ממלאכה, וכך בטאו את רצונכם העז ביכולת שליטה רוחנית על קשריכם עם העולם ועם הטבע הגשמי, כדי שתזכו לקבלת תפקיד גשמי המצריך שליטה רוחנית מושלמת. ואילו למען בקשת הטהרה התענו והתנזרו מכל הנאות העולם [עני - אני, ללא תוספים חיצוניים], וכך קבלו יכולת התנזרות וטהרה לגופכם הגשמי לכבוד השנה המתחדשת.

בהיות המקדש על מכונן, רעיונות אלו בוטאו בעבודתו הנכבדה. לצורך זאת הולבש הכהן הגדול בבגדי לבן - צבע הרקע מחוסר הביטוי העצמי וחוסר הנוכחות - לבטא את אפסיותו וכניעתו לה' ולתורתו בלבד.

הביטוי ההולם לגופו הבהמי של הכהן הגדול - הנושא בעול הציבור, הלא הוא הפר - הבהמה העובדת הנושאת בעול. על ידי שחיטתו [שחיטה - מעשה חיתוך הנעשה בהכרח בידי אדם רוחני, ולא בצורה טבעית גשמית], יבטא הכהן את כניעות גופו הבהמי לשליטה הרוחנית. גופו של עם ישראל, לעומת זאת, מבוטא על ידי שער העיזים. בגסות שעירה, ובעוז וכח בלתי מצויים, מתגבר השער על כל המכשולים העומדים בדרכו. כך, על ישראל לזכור, שתפקידו הינו להעז ולהתגבר בכוחות על-טבעיים על כל מכשולי ופיתויי הגשמיות.

את כח הבחירה הלזה, יבטא הכהן

בעריכת גורלות, כך יבחינו כולם בין השעיר ההולך בעוז, בביטחון עצמי מופרז, בדרך הגשמית המדברית, אשר עומד הוא בעוז ובביטחון בצדקת דרכו גם על פסגת הצוק, עד שלפתע מושלך הוא לאחוריו אל מותו, לבין השעיר המעוז כנגדו להקריב את כל בהמיותו לה'. אל לכם לתלות את הבחירה הזו בכל מיני מרכיבים חיצוניים, כמראה, קומה או דמים, וגם לא במראה הקלפי והגורלות, שהרי לעולם נתונה יכולת הבחירה בשוב בהחלטותיכם הבלתי תלויות.

יחד עם זאת, את פסגת כניעותה המוחלטת המושלמת של האומה היהודית בפני ה' ותורתו, מבטא הכהן בהקטרת קטורת - הנהפכת כולה באופן מושלם מדבר גשמי לעשן רוחני, לפני ארון הברית, המייצג את נשיאת התורה [ע"י הבדים שלא יסורו ממנו] לכל מקום ולכל זמן.

לאחר מכן, יקח הכהן את המייצג של תמצית נפש האומה הישראלית, והכהן הגדול בנפרד, הלא הוא דם הפר והשעיר, ויזה ממנו בפני ארון התורה פעם אחת למעלה - להתמסרות אל ה' האחד, ולאחר מכן שבע למטה - להכרת המהווה הרוחני בגשמיות [7 - כג"ל]. אך בירידת ההכרה אל הגשמיות יש לדאוג שלא יישכח לרגע ה' האחד, ולכן יש למנות עם כל אחת מהשבע את האחד שלמעלה. כך, שבע ההזאות הללו יעמיקו עוד ועוד - זו תחת זו, כמצליף -

לתוך המציאות הגשמית הארצית.

ואז, מיד לאחר הבנת עצם רעיון החדרת הרוחניות למציאות הארצית ע"י התורה, יש לבטא גם כן את ההתמסרות המוחלטת של העם והכהן לשמירת מסורת התורה בתוך כל הפיתויים הגשמיים. לפיכך יזה הכהן בסדר הנ"ל על הפרוכת, המסמלת את שמירת התורה שבארון מפני עירוב עם מתנות ה' הגשמיות - השולחן ודומיו.

כך, לאחר ביטוי הרעיון העמוק של ההתמסרות לתורה, יש לבטא את הפעולות המעשיות שיינקטו לצורך זאת. לשם כך יערב הכהן את דם הפר והשעיר יחדיו, שהרי במעשי הארץ שווים הכהן כעם גם יחד, וימרחם ויזה מהם על המזבח [בעל הקרניים העולות מעלה] - המבטא את עליית מעשי ישראל הגשמיים אל ה' האחד. השיריים ליסוד יבואו, לאמר; כל אלו יהוו יסוד אלים, לכל מעשי ישראל בשנה המתחדשת.

כל זאת, ייכלל בשחיטת והקרבת האיל, המבטא את תפקידם הייחודי של ישראל כאיל [כמו אל - בעל כח ההנהגה], ההולך בראש עדר האומות, ומראה לכולם את הרוחניות הקיימת המהווה את כל המציאות הגשמית.

נ, אז למעשה, היכן היא פסגת ההפנמה של רעיון המלכות והטהרה הנ"ל

בתפילת כל עשיריית הימים הללו? באמירות הקדושה, כמובן. ומדוע? כיון שמהות הקדושה הינה הפרשה והבדלה של המהווה האלוקי הרוחני מכבילות כלשהי לגשמיות, [קדוש משורש 'דש' - פירוק והפרדה, זהו הרי ג"כ חידוש - פירוק והולדת הרעיון], וזו בעצם מהות ההמלכה והטהרה; ההבנה כי ישנו כח רוחני עליון המובדל ומופרש מכל כח גשמי אחר.

לכן, בברכת הקדושה בכל עשיריית הימים - חתמו 'המלך הקדוש', בימים הראשונים ובעשירי - פייטו לכם פיוטים מסביב לאירוע הקדשת ה', ספרו אז על ישראל והמלאכים המקדישים שם ה' בעולמו, ומעל לכל, בעשירי - כל הקדשותיכם יהיו באמירת 'איה', המגלה ומקרבת אתכם אל המהווה הרוחני הנעלם מכל יצור, שלא נודע מקום כבודו.

זהו. עבדתם כצורככם? המלכתם? טוהרתם? כעת הזמן לתקיעת השופר האחרונה, העורגת באופן סופי אל ההתנהלות הרוחנית המושלמת, לצייד אתכם בכלים לשליטה רוחנית מושלמת על השנה הגשמית המתחדשת. כך, ורק כך, תוכלו לעבוד בתפקידיכם החדשים כמגלי המהווה הרוחני בגשמיות.

ברכות לקבלת התפקיד הרוחני בשנה הגשמית המתחדשת!

סוכות ושמיני עצרת

הב'רורים

למה דוקא בסוכות נידונים על המים [ניסוך המים, מוריד הגשם בתפילה, ואחד מארבעה ראשי השנים]?

מה הרעיון בהקרבת י"ד כבשים, ב' אילים, ופרים הולכים ופוחתים?

מהי משמעותה של מלחמת גוג ומגוג?

ומדוע היא מכבבת בהפטרות החג?

מהי סוכת דוד הנופלת?

ומה באה לבטא סוכת עורו של לויתן?

מהו 'והיית אך שמח'?

ומה הקשר בין השמחה לסוכות יותר מכל חג אחר?

מדוע נקבע זמן חג הסוכות לסוף הקיץ ותחילת החורף?

מדוע בשמיני עצרת אין מצוות מיוחדות חוץ מלעצור?

מהו לשון 'מועד'?

מה הקשר בין השמיני לעצרת?

ומה הקשר ביניהם לשמחת סיום התורה?

מדוע הכלי המחזיק ברכה הוא דוקא השלום?

ומהו בכלל הלשון 'שלם'?

למה דוקא סוכות נקרא 'חג'?

מדוע ההבדל בין היהודים לגויים מתבטא בעיקר בסוכות [ע"ז ג', דלעת"ל יאמר ה' לגויים שישבו בסוכות וכו']?

מה הקשר בין סוכות לאסיף?

ומה בין סוכות למגילת קהלת?

מדוע הדפנות נעשים מכל דבר ואילו הסכך מחומר אחד?

למה אין מסכבין בדבר המקב"ט?

ולמה לא במחובר לקרקע?

מה הרעיון בנטילת ארבעת המינים?

ומה המשמעות לניענועם, להולכתם ולהבאתם?

למה האתרוג בשמאל וכל השאר בימין?

מהי משמעות הקפת המזבח בד' המינים?

ומדוע נתייחדה הערבה ביום השביעי?

התבוננות

מהי בעצם 'שלמות'? התאגדות כל החלקים - השונים זה מזה במהותם - סביב רעיון אחד, המאחד את כולם ומשייכם זה לזה [ש' - שיוך] באופן גמור ומסוים (ס). וזאת הלא יבחין כל הפוקח את עיניו, שהשלמות הגמורה אינה אלא בהתאחדות סביב עשיית רצון ה' ושאִיפה להשגת מטרת קרבתו, שהרי אז כל חלקי המציאות השונים - הדומם, הצומח, והחי - יתאחדו סביב רעיון אחד בלבד. שלמות גמורה זו, היא הכלי המחזיק טובה וברכה, חן, חסד, ורחמים וחיים, שהרי ברגע שמאוחדים כולם סביב ה' ממילא מושפעות כל הברכות מהקשר הישיר הלזה.

אז זהו, זה באמת הגיע בסוף. לאחר סיום מערכת מועדי הקיץ והאור, שהתחילה בלידת הרעיון הרוחני בפסח, המשיכה ביישום הרעיון למעשה בשבועות, וקינחה בשילוב ובחינת יחסי הרעיון אל האנושות בתחילת החודש השביעי, באה העת לשלמות הסופית - להתאחדות והתאגדות של כל חלקי האנושות השונים סביב אותו הרעיון הרוחני הלזה, זה הזמן לחג את החג הגדול מכולם, ולסוב כמחוג מושלם מסביב לה'.

נו, ולמה שלא יתאחדו בשלמות? הרי יתכן בהחלט שכל חלקי האנושות מודים גם הם לרעיון השליטה הרוחנית

על הטבע הגשמי, ומסתבר גם כן שמסכימים הם שיישום הרעיון למעשה הוא בעזרת התורה, ושמא מכירים הם גם בתהליך קביעת זכויותיהם לפי יחסם אל הרעיון בראשית השנה הגשמית. אבל לא, כל עוד חושבים הם שעם כל הכבוד - וישנו כבוד מצידם - לשליט הרוחני, עדיין מסוגלים הם להסתדר בלעדיו [כל עוד לא יחליט הוא אחרת], לא יוכלו הם להתאחד באופן מושלם סביבו, שהרי רק לאחר שירגישו שתלויים הם בו בצורה מחוייבת - גם אם המצב נראה כאילו בשליטתם - אז יתאחדו כולם ותבוא המושלמות הגמורה.

לכן, בבוא עת איסוף היבול אל בתיכם, בזמן שבו הרגשת החשיבות והמוצלחות העצמית פושה בכלל האנושות, אז קראו אתם תיגר על כל אלה, והכריזו בגאון על כך שהמוצלחות אינה שלכם, שאין לכם בעלות על כשרונותיכם, ושהרגשת ה'יש' צריכה להיות מופנה לה' ולא לעצמכם. הפנימו, בדברי קהלת, שהגשמיות והטבע השקרי אינם אלא הבל הבלים, וכל מחשבות המוצלחות הרי הם הבל ורעות רוח. כך תוכלו להגיע לשלמות ההכרה; שכוחו של ה' אינו מוגבל רק לשנות את הטבע הגשמי, אלא מתבטא הוא גם בסדרו הרגיל של הטבע, ובמוצלחותם - בכיכול - של האנשים המתעסקים עמו.

כך, צאו אז מבתיכם אל הסוכות, והפנימו שגם אם ביחסיכם האנושיים ביניכם לאחרים [דפנות] ישנם הבדלי מעמדות, ישנם מעץ וישנם מאבן או משיש וכל העולה על רוחכם, מכל מקום בהגנה האמיתית, ממעל, שווים כולכם בהצטרפות להגנת ה' ללא יכולת שליטה מצדכם כלל. סככו עליכם בפסולת הגורן והיקב, בחומרים שלא זקוקים לכח הקרקע, שהרי תלושים הם ממנה, וגם אינם נעשים בכח האדם - ככלים המקבלים טומאה, וכך הבינו כי רק כח עליון יחיד מגין ומסכך עליכם מכל הסכנות האורבות לכם.

אך עדיין, אין זה מספיק להבין שההגנה המסופקת לכם אינה מכוחכם אלא מכוחו של ה', אלא צריכים אתם לדעת גם כן שקנייניכם הממוניים אינם שלכם מכח עצמכם, שכל הזכות שניתנה לכם ברכושכם הינה אך ורק לעשות בו את רצון בוראכם. אז קדימה, קחו לכם - מרכושכם - את מגוון סגנונות הצמחים שיש לכם, נענעו אותם - לבטא את עראיותם בידכם, הניפוס לשמים, והביאום לכל חלקי הארץ - לומר שאין רכוש זה בשליטתכם אלא כדי לעשות בו את המטרה המוגדרת על ידי ה', שאין זה בהכרח שהיא השארתו אצלכם.

במעשה זה עליך לזכור; על כל בני האדם על מכלול גווניהם להקדיש את כל כוחותיהם לה'. אין זה משנה אם אתה איש פשוט ומעורב עם הבריות,

חסר טעם או ריח מיוחדים, או שהנך מלא הדר חיצוני סביבך אך אין כך טעם פנימי מהותי, ואף אם אתה עמל קשות בעקשנות גבוהה, בעבודה פנימית עמוקה ובייחוד לב, עד להשגת הפירות המתוקים; בכל מקרה עליך לדעת שכל הצלחותיך אינם משלך. ולא זו בלבד, אלא גם אם אתה מוצלח במיוחד ומלא בטעם ובריח עוצמתיים, כפרי האתרוג שטעמו חודר אף לעצו, הפורח באופן תמידי ומלא, דע שאין זה אלא כדבר הנעשה בשמאלך - בכח ידך הכחה, שאין לייחס את הצלחתו לעצמך. כך, הפנס זאת יום אחר יום, עד ליום השביעי שבו תבין באופן מוחלט שמוצלחות כולם אינה אלא כערכה פשוטה, שלעצמם אין מוצלחות עצמאית וכל הניתן להם אינו אלא מה'.

סבב בקנייניך הללו את המזבח, ובטא את ההתמסרות הגמורה של כל כוחותיך המוצלחים לה'. כך, יוכל האלוקים להשפיע עליך את שפע הגשם - היורד ישירות כרוחניות המתגשמת מהשמים - ובכך מסמל יותר מכל את השפעת ההצלחה ישירות מה' אליך. [לכן גם שפוך למזבח את המים - לבטא את שייכותם המוחלטת לה'].

אבל גם לאחר כל זאת, עליכם לבטא את המושלמות הסופית, שבה מכירים כולם בהתאחדותם מסיבב לה'. עשו זאת בקרבנות החג; הקריבו בכל יום סדרה של קרבנות בשבילכם, וסדרה של קרבנות לשאר הלאומים. הקריבו שבעה

כבשים לכם ושבעה כבשים לעמים - לביטוי ההכרזה על המהווה הרוחני בטבע הגשמי (7), שישנה בהיות כלל האנושות כבשים ההולכים אחר הרועה - בין אצלכם ובין אצל כל העמים. הקריבו איל אחד לכם ואיל אחד לעמים - לבטא את היות כל אומה בפני עצמה, כיחידה אחת המהווה מגדלור לידיעת המהווה הרוחני הלזה, כאיל ההולך בראש העדר לכוון את כולם.

אך בקרבנות הפרים - המבטאים את העבודה בשירות ה' כבקר תחת העול - הקריבו כמות שונה לכם ולעמים; לכם הקריבו בכל יום שבעה, שהרי עובדים אתם את אלוהיכם בצורה מושלמת, ואילו לעמים הקריבו בתחילה רק שישה, שהרי אינם עובדים לה' ואינם מכירים בכוחו כשליט מוחלט על כל הצלחותיהם, ומזה פחתו בכל יום לעמים פר אחד, בכדי לבטל את תפיסתם המוטעית המייחסת את מוצלחותם לעצמם במקום לה', עד שלבסוף לקבוצת העמים לא תקריבו כלל פרים, שהרי לבסוף תתבטל עבודתם המוטעית באופן מוחלט, וכל האנושות יעבדו יחד את ה' בעבודת שבע מושלמת.

ולבסוף, בהגיע זמנו של העולם להשתלם, תבוא עת המלחמה האחרונה. יבוא גוג, המייצג את ההגנה העצמאית [גג], יחד עם יוצר הרעיון שלו - מגוג [כמו 'מאור' שהוא יוצרו של ה'אור'],

להלחם עם היהדות המייצגת את הסוכה - הגנת ה'. לכן, בחסותכם בצילה המגונן של הסוכה, קוו להקמתה של סוכת דוד הנופלת, לבניינה של מלכות של הכרה מלאה בשליטת ה' על כל מוצלחות בני האדם, התפללו גם שתזכו לישב בסוכת עורו של לוייתן - של כל העמים הנלוים זה לזה, שישחטם ויבטלם ה' בזמן הגיע העולם למושלמות, כדי לבטל את השקפתם באופן סופי.

אז, ורק אז, תפרוץ מכם השמחה התמידית והבלתי פוסקת, ותוכלו להיות 'אך' ורק שמחים ללא שום שיתוף של הרגשת חסר כלשהי, שהרי השמחה הינה הרגשת ה'יש' המושלמת, ואם באמת תמיד חוסים אתם בצילה של הסוכה האלוהית ולא בצילו של הגג העצמאי, הרי נמצא שתמיד יש לכם כל, שהרי תהיו כמו בדור היציאה ממצרים, שאף שחיו הם במדבר תמיד סופקו להם כל צורכיהם מה' באופן ישיר.

זהו. בזאת סיכמנו את כל מערכת חגי הקיץ, את מועדי התזוועדות ה' שהגיע עד עמו בחודשי ההארות וההבנות. אך טרם נפנה אל החורף החשוך, זמן העבודה הפעלתנית, יש לקבוע יום אחד לעצור מעשייה ויצירה חיובית, וכך לאצור בקרבנו את כל התובנות שרכשנו במהלך הקיץ שחלף. ביום זה אל תעשו איזו מצווה ייחודית, אלא רק חישבו על כך שאתם בלבד זכיתם להיות מגדלור לכל העמים על הכרת המהווה הרוחני שישנו לעולם הגשמי. כך עליכם לעכל

את משמעותו הרצינית של התפקיד שהוטל עליכם, כדי שתוכלו לקיימו בגאון.

כל מחשבות אלו אמורות ללוות אתכם במהלך היום השמיני של סוכות - היום החותם את מערכת חגיגות הקיץ, שהרי זו כל הוראת ה-8; תפקיד גילוי של השביעי בשש הגשמי. אין יום מתאים יותר מזה לסיים בו את קריאת התורה הציבורית, שהרי התורה הינה מכלול של תוצאות רעיון השביעי בשש, והיא

מורה לנו את דרכנו כאנשי שמונה כיצד למלא את תפקידנו נאמנה.

אז קדימה, רבותי, שמחו בשמיני, רקדו, פזזו וחוללו בו עם התורה שלכם, שישו בו על תפקידכם הייחודי שניתן לכם מידי ה', כך, בשמחה פורצת, הכינו עצמכם לעבודתכם המעשית בחורף הבא עליכם.

שישו, שישו, אנשי שמונה חביבים, והיכוננו לקראת המושלמות הסופית!

חנוכה

הב'רורים

מדוע הישראלים מתייחדים בצבע הכחול
ואילו הערבים בצבע הירוק?

מדוע האדם נקרא דוקא על שם ה'דם'?

מה הרעיון בזה שהדבר הראשון שנברא
במעשה בראשית הינו האור?

מה ההבדל בין השֹׁבֵעַ לשמן?

ומדוע דוקא השָׁמֵן נבחר למשיחת כהנים
ומלכים?

מהו שורש הפלוגתא בין בית הלל לבית
שמאי האם להוסיף בנרות מיום ליום או
לפחות?

מה משמעות ההבדל בין חגי הקיץ לחגי
החורף?

ומהי בכלל משמעות חג ה'חנוכה'?

מדוע חנוכה נקבע דוקא בחודש התשיעי?

ולמה הוא נחגג במשך שימונה ימים?

מדוע ההלל מקבל משנה חשיבות בימי
החנוכה?

מהי משמעותם העמוקה של הנרות
בחנוכה?

ומהי משמעות צבעיהם?

התבוננות

נו, אז באמת 'מאי חנוכה'?

פשוט וברור - כפי שנתבאר כבר - שכל מערכת חגי ישראל סובבת סביב רעיון ביטול התפיסה הגשמית, והידיעה שהכל בהתנהלות רוחנית.

הכל מתחיל בפסח, אז נולד לו רעיון המהות היהודית, עד לצמיחתו הסופית ע"י התורה בחג העצרת. כך, במהלך ששת חודשי הקיץ והאור, יחד עם השמחה בקצירת התבואה ובאסיפתה, הולכים אנו לאורו של הרעיון צעד אחר צעד, עד החודש השביעי שבו מוחדר הרעיון באופן סופי ע"י הפנמת ה-7, ובסופו שמיני עצרת להבנת ה-8 המעשי ע"י התורה.

ואז, לאחר הבנת והחדרת הרעיון לליבותיהם הפועמים של העם, עוברים אנו לחודשי החורף והחושך. חורף - משמע התגברות והזדרזות [כל חד לפום חורפיה], 'חרף כל הסיבות', וכדו']. זהו, הגיע הזמן להתחיל לעבוד, לחרוש בעמל, לזרוע ביזע, ולצפות בכיליון עיניים להתגשמות השפע הרוחני ולירידת הגשם המצמיח. זהו הזמן למלחמות באויבים למיניהם, כידוע לאורך כל ההיסטוריה עד לתקופתנו. בקיצור - עד עתה היה הזמן לחשוב, עתה הזמן לעשות.

עכשיו, בסיום החודש התשיעי, לאחר

תשעה חודשים של עיבוד ועיכול הרעיון באופן סופי, ממש בעיבורו של הוולד, ניתן בהחלט להולידו ולהביאו לידי ביצוע מעשי. זהו בעצם חנוכה: זמן לחינוך ולעשייה מציאותית, זמן להתרגל ולתרגל את הרעיון המופשט בכדי להופכו למציאות קיימת. אך זאת זכרו: חינוך אמיתי אינו כחינוך והרגלת ילד, שנעשה קודם הבנת הרעיון, אלא אדרבה! חינוך אמיתי הוא המרגיל לעשייה דוקא לאחר הפנמת הרעיון המופשט.

ואת מה יש לתרגל בעצם? את רעיון ה-8 הנ"ל, את זה שהיהודי משמש כסמל ודוגמא להמלכת ה-7 על ה-6. כמובן שהדרך הטובה ביותר לתרגל זאת באופן מעשי, היא ע"י פרסומה וייצוגה של התורה בעולם ככזו שיש בכחה לשנות כל סדר טבעי, כך ניישם בצורה המעולה ביותר את מהות ה-8, את תפקידנו ליחצן ולהודיע שה-7 שליט על ה-6.

בסדר. אז הבנו למה יש לפרסם את שליטת המהות הרוחנית בטבע במשך שמונה ימים. זו הרי גם מהותו של הלל על שלל פרקיו כידוע, העוסק במעלת היהודי כנגד הגויים, בניצוחם ובשינוי דרכי הטבע. אבל למה הצורה לפרסם זאת היא דוקא בנרות?

בכדי להבין זאת נתמקד לרגע בשלהבת.

(הב). צבע של השפעה והארה על אחרים ללא גבול. לא לחינם הדבר הראשון שראה האלוקים לנכון לברוא הוא האור, המסמל את ההתחברות (ו) והריבוי (ר) מההתחליות (א), את הנתינה וההשפעה משורשה, והרי אור במהותו - צהוב.

והנה "צדיק אוכל לשובע נפשו" - זהו הממלא את מהותו הגשמית בשלמות מחזורית של שבע ושובע. [כמו 'סבא' - בן 7 עשירות - שמילא את חייו בשלמות]. לעומתו המשמין אינו רק שבע אלא גם מוסיף ויתר עליו, זו ג"כ משמעות השמן המשמש לסמל גדולה יתרה כמשיחת מלכים וכהנים, והכל סובב סביב השמונה היתר על מערכת ה-7 הפשוטה.

ולכן, הדרך הטובה ביותר להתחנך ולתרגל את ה-8, היא [איך לא?] ע"י לקיחת השמן, המסמל את השמונה, והפיכתו לאור והשפעה על העולם. השפעת 'שמונה' כזו, הנשענת על יסודות אימתניים, עמוקים ומלאים [כחול], ונעשית ע"י פריצה ותזוזה החוצה [אדום], אך טבעי הוא שתאיר, תשפיע ותתן לאחרים, באור צהוב של נתינה וריבוי עצומים.

אמנם נכון, שבכואנו להבין ולחשוב על מהות ה-8, הצורה לזה היא ע"י מיעוט כל הדעות והתפיסות האחרות של 70 האומות [הפרים] בסוכות, אבל בכואנו להתרגל ולהתחנך לעשייה ופעולה

שימו נא ליבכם: שלושה צבעים עיקריים משמשים בלהבה - החל מהכחול התחתון, הפנימי, עבור דרך האדום המקשר, עד לצהוב המאיר והמשפיע.

כחול - מסמל עמקות, מלאות, ואין סוף. כחול הוא צבעם של הים המלא ושל השמים האין סופיים. כחול מלשון 'חלחול', 'חלל' ו'חלות' - דהיינו כניסה פנימה לתוך מהותו של הדבר. זהו הטעם שצבע זה מהווה סמל לישראליות יהודית, כמו התכלת בחוט השמיני (ע"ע) של הציצית, והכחול בדגל ישראל (שטימאוהו הרחוקים רח"ל) בסימן מלכות דוד, המסמלים את הפנימיות היהודית, להבדיל לחלוטין מהריקנות הגויית. [שמקבלת ביטוי בצבע הירוק - המרוקן מתוכן פנימי, ואינו אלא ציפוי חיצוני כמו דשא - בדגל הערבים].

אדום - מהותו היא תזוזה, פריצה וחיות. הדם הזורם ללא הפסק בקרב האדם הוא נפשו המחיה אותו, והנותנת לו את כח התזוזה והניידות. כשהאדם נתון בהתפרצות כעס, מתקריא בלישנא דאינשי 'הדם עלה לו לראש', כיון שהדם האדום הוא הרי הגורם להתפרצות. לכן בכח ה'דמיון' - ה'דם' המוקטן - לפרוץ מגבולות טבעיים המתוחמים במציאות.

ולבסוף, הצהוב. אהה, איזה צבע של נתינה והתחברות, של הבאה והתמסרות. פשוט סמל מהותי של יציאה מעצם הדבר (צ), ונתינתו הלאה

בחודש המעשי.

אז קדימה, צאו לדרך! עורו ישנים מתרדמת החורף הבטלנית שכמעט ונפלה עליכם, התנערו מהחושך היווני של ה-6, והתחילו לפרסם במרץ את שליטת ה-7 על ה-6, כיאה וכיאות לאנשי שמונה אמיתיים!

כאנשי 8, אז אי"ז הזמן לבטל את התפיסות האחרות כשיטת בית שמאי, אדרבה! זהו הזמן להתמקד בעשייה חיובית כאנשי 8 מיוחדים, זהו הזמן להתחנכות והתרגלות לעשייה שמינית של פרסום וגילוי מלכות ה-7 הרוחני על ה-6 הגשמי. כך, בהדרגה, נתרגל למצב של עשייה זו בשיאו של החורף המעשי

פורים

הב'רורים

מה הקשר בין משלוח המנות לבין יום הפורים?	מהי משמעות ההבדל בין מהות השמש למהות הירח?
מדוע ישנה מצווה לשתות יין בפורים עד דלא ידע?	ומדוע היהודים נחשבים לעם ירח ואילו הגויים מונים לשמש?
ומהי משמעות המספר 70?	מה הרעיון בזה שלעתידי לבוא יהיה אור הלבנה כאור החמה?
מדוע בפורים ישנו הבדל בין ערי הפרזות לערים המוקפות חומה?	מדוע הדוגמא הקלאסית לבהמיות היא 'פרה'?
מדוע קוראים את פרשת פרה לאחר הפורים?	ומה הקשר בין פר לבין פרי ופרפר?
ומהי בכלל משמעות מצוותה של הפרה האדומה?	מה הקשר בין מחצית השקל לתחילת חודש אדר?
מדוע יש לעשות אותה דוקא אדומה, שלא עלה עליה עול?	ומדוע לאחר מכן קוראים את פרשת זכירת עמלק?
מדוע מקום שחיטתה הוא דוקא בריחוק מן המקדש?	מדוע נקבע פורים לאמצע החודש?
ומדוע יש להזות שבעה טיפי דמים לכיוון המקדש?	מהי משמעות הטלת ה'פור', ומהו כנגדו ה'גורל'?
מדוע קבעו לקרוא פרשת החודש בסוף החודש?	מהי משמעות השם 'המן', ומה הקשר לפורים?
ומהי בכלל משמעותו של ראש חודש ביהדות?	מהו מקור השם 'פורים'?
	מדוע נקראת המגילה 'איגרת' ולא 'סיפור'?

התבוננות

הכל התחיל ביום הרביעי.

שני מאורות נבראו בגודל שווה, בעוצמות והשפעות שוות בכוחם. מיד טען הירח שהדבר לא אפשרי, שלא יתכן קיום של שתי מהויות סותרות כל כך במקביל. מאז נחלקו אופיי האנושות לשניים; ישנם אנשי השמש, המצליחנים, הגאים, הבטוחים והשולטים בכל. אלו הם כל גויי הארץ, שגשמיות היא הצלחתם. סמלם הוא משוחררות בלתי מרוסנת, פריצה מוחלטת לכל עבר ללא סגירות ועצירות כלשהי. אבל זה רק בתקופות האור, כי אחר כך מגיע זמן שבו הם מאבדים מכוחם, מפנים את מקומם לאומה הבאה, ונעלמים לגמרי אל החושך האפל.

מהצד השני עומדים אנשי הירח, אלו הם היהודים, העובדים עבודה רוחנית מתמדת, ביום ובלילה, ההססניים, המאירים קלושות באור פנימי וחלש, באור מרוסן ועצור, המתחזקים ומתחדשים אבל גם מתמעטים ונופלים לעיתים, מה שבטוח - הם לעולם לא יתייאשו.

בתחילה היו עדיין אנשי ישראל מעורבים בכל גויי השמש, עד שבא ה' והראה למנהיג האומה את תכלית האומה העתידה להיווצר - 'החודש הזה לכם' - הוא קרא אליהם, קודם היותכם

לעם דעו את תכליתכם, חרטו על דגלכם עבודה רוחנית עצורה ופנימית ולא מוצלחות גשמיות חיצונית, היו 'עסירי' ומנו לו את חידושכם התמידי. כל זה עד בוא האנושות אל תכליתה, אז יהיה אור הלבנה כאור החמה, ומוצלחות רוחנית לא תהיה סמל לעבודה מתמדת אלא לחוזק עוצמתי.

והנה שורש 'פר' מסמל על שחרור מוחלט ללא ריסון והגבלה כלשהי, כך הוא פרי - שחרור ופריצת הכח המצמיח אל הפועל, וכן פרה - שאינה שולטת ומגבילה את עצמה כלל אלא נתונה לחשקים טבעיים באופן מוחלט. [כך הוא גם פרפר, פריצה, פריסה והפְּרָה כמובן]. עבודתנו, אם כן, לקחת מהשמש המופרעת את כוחה ולהעבירו לירח, שיהיה כח הירח הרוחני מופרה ובלתי מרוסן ככח השמש כיום.

מעגל השנה היהודי הוא סמל למעבר ישראל מלידתם לתכליתם. הלידה הרוחנית בחודש הראשון, קבלת דגל התורה לאחר שבע שביעיות, בחינת המהות הרוחנית בחודש השביעי, עד ליישומה וחינוכה בפועל בסוף החודש התשיעי - כל זה מהווה את הדרך להשלטת הרוחניות על הגשמיות באופן סופי. החודש האחרון, אם כן, מסמל את סוף המאבק, את המלחמה האחרונה בין אנשי השמש לעם הירח, את הניצחון

לעשות כרצונו. מה שהוא לא ידע זה שבאמת אין הטבע משוחרר ובלתי מרוסן, שלמעשה הכל מונהג, מושג ומתוזמן ע"י הכח הרוחני הבלתי נראה, שהפור אינו פור אלא 'גורל' - שתוצאותיו אגורים ומסודרים מראש, ואפילו הוא עצמו גם כן 'המן' - מוכן ומזומן ומתוכנן.

לזכר זה חגגו אתם את יום הפורים, את ניצחון הירח הסופי, את פריעתו וגילויו של כח הירח הרוחני באופן מוחלט ובלתי מוגבל. קראו את אגרת ההסתר, והבינו למפרע כיצד גם מה שנראה 'סיפור' - אוסף פריטים משוחררים שאירעו יחד במקרה, אינו אלא 'אגרת' - אגור, מסודר ומתוכנן. הבינו מהו כוחו של כל יחיד ויחיד כחלק מהכלל במערכה הזו, וממילא שלחו לו מנות ומתנות למען שוויון כללי.

שתו יין [70 בגימטריא], המסמל את מכלול סגנונות ההנאות הגשמיות הקיימות, [כמו 70 אנשי הסנהדרין, המייצגים את מכלול דעות העם הרוחניות, וכך גם 70 האומות, ו-70 הפנים לתורה], וממילא הוא הפורץ ופותח כל מחסום בין האדם למכלול של סביבתו, כך תפרצו את חומות פנימיותכם הרוחנית החוצה, ותגיעו לפריצות מוחלטת של כח הירח יותר מכח השמש.

אם עתה הנכם מושפעים מהכח המופרה והפרוץ של השמש, ואינכם יושבים אלא

הסופי של אנשי הירח והפיכת הירח לשמש. עשייה זו מקיפה את כל מהלך החודש, וכדלהלן.

בכדי לנצח במאבק, עליכם לזכור תחילה את כוחכם כגדוד מאוחד, כגוף אחד של עם מיוחד, ולא כאוסף אנשים פרטיים ונפרדים. הפנימו שאתם כמחצית השקל, כחלקים מתוך השלם הכללי. כולכם שווים בזה, העני והעשיר, בעבודתכם הרוחנית אין כלל הבדל בין חיצוני לחיצוני, יש רק שוויון פנימי רוחני.

ישנם הטועים לחשוב שהצורה להתמודד מול קנאה של עמים גשמיים מצליחנים, היא ע"י היות העם הרוחני הנבדל שווה ביניהם. כך, הם סבורים, יפסקו הפרעותיהם של שאר העמים לגמרי. אבל לזאת מגיע השלב השני, להזכיר ולזכור, שקנאת העמים היתה גם קודם התבדלותנו ע"י התורה, היא קיימת בעצם בגלל היותנו לעם-ירח רוחני. ואדרבה! הדרך היחידה להתמודד מולה היא להתמלא בעוצמות רוחניות ולא להיות מהנחשלים, רק זו הדרך לנצח במלחמת השמש והירח.

ואז, בזמן בו מגיע הירח לשיא כוחו, בצעו את המלחמה האחרונה והמשמעותית של הירח על השמש. בימים עברו, הטיל צורר היהודים פור כדי להשמידם, בסוברו שאלוקי היהודים הזדקן, והנהגת השמש הפרועה שולטת בכל, כך שיכול הוא

השחיטה להיעשות כמה שיותר רחוק מן המקדש הרוחני, כאשר רק שבעת הטיפות שהוקדשו לרוחניות ינצלו, ואילו כל שאר הכח הפרוע הגשמי ישרף וייעשה לאפר.

כך, לאחר רמיסת הגשמיות השמשית הבלתי מרוסנת באופן סופי, ופריצת הכח הרוחני הירחי לכל עבר בכל העוצמות האפשריות, יש לדעת שלא היה זה אלא סמל לניצחון, אבל עדיין לא הוכרעה המערכה לגמרי, עדיין בגלות אנו, תחת שליטת השמש החזקה, ותמיד אפשר וגם צריך להתחדש מחדש כעס־ירח נצחי, שתמיד נופל וקם. "החודש הזה לכם", רבותי, תתחדשו.

ירח אדר שמח!

בערי הפרזות הפרוצות לכל טבעי העולם, הרי שעדיין לא הגעתם לשיא עצירות ומוגבלות הירח בתוככם, ועליכם לחגוג את הפורים לפני מלאות הירח באופן סופי. רק אם הגעתם למושלמות בעצירות כח הירח, ודריים אתם בערים המוקפות חומה, תוכלו לחגוג את יום הפורים ביום מילוי הירח הסופי, ולפרוץ את חומות אסירותו ומוגבלותו באופן מוחלט.

לאחר ניצחון הירח הסופי, אפשר בהחלט להתקדם ולשחוט את הכח הטבעי הפרוע והבלתי מוגבל, המתבטא ב'פרה', אדומה - העומדת בכוחה, בחיותה ובמרצה, שלא עלה עליה שום עול, מגבלה או מעצור רוחני. על

